

DARA hield het meest van de winter, want als de wereld koud werd, kwam de ijsdraak.

Ze wist niet helemaal zeker of de kou de ijsdraak meebracht, of de ijsdraak de kou.

Over dat soort vragen kon haar broer Geoff, die twee jaar ouder dan zij en

ongeneeslijk nieuwsgierig was, zijn hersens vaak af-pijnigen, maar Adara maalde niet om zulke dingen. Zo-lang de kou, de sneeuw en de ijsdraak allemaal maar op tijd kwamen, was zij gelukkig.

Vanwege haar verjaardag wist ze altijd wanneer ze

te verwachten waren. Adara was een winterkind, geboren tijdens de ergste vrieskou die iedereen zich kon herinneren, inclusief de oude Laura, die op de volgende boerderij woonde en zich dingen herinnerde die waren gebeurd voordat ook maar iemand anders geboren

was. De mensen praatten nog steeds over die vorst. Adara hoorde ze vaak.

Ze praatten ook over andere dingen. Ze zeiden dat door die vreselijke vrieskou haar moeder gestorven was. In de lange nacht waarin ze Adara ter wereld had gebracht, was de kou langs het vuur geglipt dat Adara's vader had aangestoken en onder de dikke lagen dekens op het kraambed gekropen. En de mensen zeiden

dat de kou binnen in de baarmoeder in Adara zelf was binnengedrongen, dat haar huid lichtblauw was geweest en als ijs had aanvoeld toen ze naar buiten kwam, en dat ze al die jaren daarna nooit warm was geworden. De winter had haar aangeraakt, zijn stempel op haar gedrukt en haar in bezit genomen.

Het was waar dat Adara altijd al een apart kind was geweest.

Ze was een ernstig klein meisje, dat zelden zin had om met anderen te spelen. De mensen zeiden dat ze mooi was, maar op een vreemde, afstandelijke manier, met die bleke huid, dat blonde haar en die grote, helderblauwe ogen. Ze glimlachte wel, maar niet vaak. Niemand had haar ooit zien huilen. Toen ze vijf was, was ze eens op een spijker getrapt die uit een plank stak die onder een sneeuwhoop verborgen lag, en die spijker was dwars door haar voet gegaan, maar zelfs toen had Adara niet gehuild of geschreeuwd.

Ze had haar voet losgetrokken en was naar huis teruggelopen, waarbij ze een spoor van bloed in de sneeuw had achtergelaten. Eenmaal thuis had ze alleen maar gezegd: 'Vader, ik heb me pijn gedaan.' Van het gemok, de driftbuien en de tranen die gewoonlijk bij de kindertijd horen, was bij haar niets te merken.

Zelfs haar familie beseftte dat Adara anders was. Haar vader was een reusachtige, barse beer van een vent die over het algemeen weinig met mensen op had, maar als Geoff hem met zijn vragen lastigviel, brak er altijd een glimlach bij hem door, en voor Teri, Adara's oudere zus, die gouden haar en sproeten had en schaam-

teloos flirtte met alle jongens in het dorp, had hij heel vaak een lach of een knuffel. Zo nu en dan knuffelde hij Adara ook, maar uitsluitend in de lange winters. Een glimlach kon er dan niet af. Hij sloeg alleen zijn armen om haar heen en trok met al zijn enorme kracht haar kleine lijfje dicht tegen zich aan, en dan welden de snikken van diep uit zijn borst omhoog en biggelden de dikke, natte tranen over zijn wangen. 's Zomers knuffelde hij haar helemaal nooit. 's Zomers had hij het te druk.

Iedereen had het 's zomers druk, behalve Adara. Geoff werkte dan met zijn vader op het land, vroeg hem eindeloos uit over van alles en nog wat en leerde alles wat een boer moest weten.

Als hij niet werkte, rende hij met zijn vrienden naar de rivier en beleefde hij avonturen. Teri deed het huishouden, kookte en werkte in het drukke seizoen af en toe in de herberg bij de kruising. De dochter van de waard was haar vriendin en met zijn jongste zoon was ze meer dan alleen maar bevriend, en ze kwam altijd giechelend terug met massa's roddels en nieuwtjes over reizigers, soldaten en koninklijke koeriers. Voor Teri

en Geoff was de zomer de beste tijd en allebei hadden ze het te druk voor Adara.

Hun vader had het het drukst van iedereen. Iedere dag vielen er honderden dingen te doen, en die deed hij, en dan lagen er nog honderden dingen meer op hem te wachten. Hij werkte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en kwam elke avond stinkend naar zweet van de velden thuis, maar hij kwam nooit zonder een glimlach binnen. Na het avondeten ging hij dan bij Geoff zitten en vertelde hem verhalen en beantwoorde zijn vragen, of hij bracht Teri bij wat ze nog niet van de kookkunst af wist, of hij maakte een wandelingetje naar de herberg. Hij was echt een zomermens.

's Zomers dronk hij nooit, behalve zo nu en dan een beker wijn om te vieren dat zijn broer op bezoek kwam.

Dat was nog een reden waarom Teri en Geoff van de zomer hielden, als de wereld groen en warm was, en barstensvol leven. Alleen 's zomers kwam oom Hal, de jongere broer van hun vader, op bezoek. Hal was een drakenruiter in dienst van de koning, een lange, slanke man met het gezicht van een edelman. Draken kunnen niet tegen kou, dus als het winter werd, vlogen Hal

